

Waddenexcursies door de jaren heen

Dick Passchier

Een vogeljaar zonder een bezoek aan een van de eilanden is niet volledig. Het is dan ook niet vreemd dat dit vaste onderdeel van het jaarprogramma een lange geschiedenis heeft. De behoefte om gezamenlijk naar vogelgebieden te trekken is oud en misschien wel een van de drijfveren geweest tot de oprichting van de vereniging. In mijn herinnering heeft eind jaren zestig een groepje leden met o.a. Wim Baalbergen en Jaap Vink daar de aanzet toe gegeven met een bezoek aan Texel. De eerste kennismaking met een waddeneiland en de wadden was overweldigend en deze ene dag deed zich aanvoelen als een compleet weekend. Auto's waren toen nog lang geen algemeen bezit en dan nog meestal klein waardoor het aantal deelnemers vaak beperkt was. Een auto huren bracht in die tijd het nieuwe onbekende vogelgebied een stuk dichterbij en ook de Transit van Baalbergen werd regelmatig met behulp van rotan stoelen en heel veel touw voor passagiersvervoer geschikt gemaakt.

op de boot naar Terschelling

Wanneer en door wie het voorstel werd gelanceerd om een heel weekend op een van de eilanden door te brengen zal altijd wel in nevelen gehuld blijven, maar naslag in de oude Strandlopers leert dat volgens het verslag van Ees Aartse op 8, 9 en 10 september 1972 “Vlieland met een bezoek werd vereerd”. De 26 gasten verbleven in het Posthuis dat 700 meter gelegen was van het strand, 100 meter van het bos, 500 meter van het wad en 500 meter van de Kroonpolders. Dat de keuze op dit eiland viel kwam niet zomaar uit de lucht vallen. Voordien bracht Johan Moerkerk ieder najaar enkele weken in het Posthuis door en zijn ervaringen maakten iedereen nieuwsgierig. In het verslag van Ees lezen we o.a.

“Het was goed liggen tegen een duintje, in het zonnetje, kijkend over het trage bewegen van de waddenzee”. In 2006 weten we dat naast het vogelen het hiervoor beschreven onderdeel minstens even fanatiek werd en wordt uitgeoefend. Het verslag eindigt met “ 1971 Texel, 1972 Vlieland, 1973 Terschelling? “ Het was hem dus uitstekend bevallen. Het vraagteken achter Terschelling werd een uitroepteken en in de aankondiging lezen we dat het weekend in een sportieve accommodatie genaamd “de Wierschuur” doorgebracht wordt.

Wierschuur

De kosten zijn f 30,00 p.p., eventuele extra kosten worden ter plaatse verrekend. Het eerste waddenweekend leerde dat een vast aanspreekpunt de voorkeur heeft en zo word je aangesteld als excursieleider. Dan ben je meldpunt voor deelname, reserveer je het onderkomen, leg je contact met de plaatselijke middenstand voor het natje en droogje, reserveer je de bus op het eiland, zorg je voor voldoende auto's, ligt er een indeling klaar voor de auto's en kamers. Bij de boot heb je vooraf de komst van de groep gemeld en ter plaatse verzorg je de kaartjes.

Op het eiland loop je heel rustig naar de juiste bus omdat eerdere ervaring heeft geleerd dat eilandse buschauffeurs grote moeite hebben met alle andere (jachtige) Nederlanders.

Je klopt dan heel bescheiden op de deur en het eerste wat je te horen krijgt is:” Rustig... rustig...we komen er heus wel.” Bij de bestemming aangekomen maak je contact met de eigenaar en dan kan het feest losbarsten. Zo ging het meestal maar dan moet alles wel meezitten. Dan moeten er b.v. wel voldoende auto's beschikbaar zijn, zo niet huur dan maar een VW-busje en zie maar dat daar iemand aan het roer gaat zitten. De bestuurder daarvan was toen regelmatig

ons juridisch medelid Bart Punt. In dat busje zaten voorts de beste routekenners en daarom fungeerde dit busje voor de achtervolgende rijders als richtpunt totdat in Haarlem een verkeerde afslag werd genomen en de hele karavaan op een fietspad verdaagde. De andere rijders die zich dit realiseerden waren met geen mogelijkheid tot andere gedachten te brengen en volgden de VW-bus. Zij waren immers verzekerd van juridische bijstand. Dit fietspad kwam uit op een kruispunt dat door een verkeersagent werd geregeld en waar op dat moment alle verkeer even stil lag. Stel dan maar even voor hoe deze agent heeft gekeken naar die kolonne die van het fietspad diagonaal over het kruispunt heen de rit voortzette. Dan moest het in die tijd ook mee zitten bij de Velsertunnel of op de randweg rond Alkmaar. Dan had de toenmalige voorzitter Wim Baalbergen als voorste rijder bij het zien van flamingo's aan het eind van de Afsluitdijk gewoon netjes door moeten rijden en beter niet op zijn remmen gaan staan waardoor het verkeer gedurende lange tijd ontregeld was. Hoe het zij zonder geluk vaart niemand wel. Soms met kunst en vliegwerk zijn we altijd op tijd bij de afvaartsteiger aangekomen maar vraag niet wat het je kost.

De Strandloper fungeert nu weer even als bron. Arie Cramer schreef in zijn verslag van het weekend 13, 14 en 15 september 1974 Vlieland, dat wegens de extreme warmte er 6 Witgatjes! op de vogellijst dienden te worden bijgeschreven.

Wierschuur

In het verslag van 1975 lezen we dat drie heren van middelbare leeftijd zich bij het gezelschap hadden gevoegd die als volgt werden beschreven: De ene heet Kees, de tweede heeft komijnekaas op zijn brood en de derde is vermoedelijk slager. De laatste had een enorme rookworst in zijn bagage die de overkant niet heeft gehaald. Op het eiland werd door dit drietal ieder café met luid gejuich begroet. Helaas voor hen liep toch om half zes de

wekker af voor diegenen die andere doelen nastreefden.

Het hele gezelschap werd ooit onthaald op een heuse windhoos op de Boschplaat. Waar niet alleen zand en water maar ook b.v. Bergeenden ongewild ten hemel stegen. En dan de keren dat de eerste slenk voor problemen zorgde door voortijdig vol te lopen en er door stoere sjouwers hard gewerkt moest worden om de club over te krijgen. En dat er dan voor de te laatkomers niets anders opzat het verder maar zelf uit te zoeken. Dat onder dergelijke omstandigheden bij echtparen of anderszins de proviand voor de ander onbereikbaar was.

Texel

En er opeens een nieuw fenomeen werd geboren: dat wat we hebben delen we! Dat je op de Boschplaat de daar vrij lopende paarden nooit en te nimmer het overgebleven brood moet toestoppen want ze worden wel zeer opdringerig en je raakt ze bovendien nooit meer kwijt. Dat er na zo'n inspannende dag altijd weer door b.v. wadkok Adriaan Vink bereide macaroni stond te wachten om nieuwe energie op te doen. We lezen voorts in de verslagen dat de avonden aanvankelijk met ezelen, dobbelen, klaverjassen en veel gesprekken werden doorgebracht tot de wereldbekende waddenquiz zijn intrede deed. Vragen over zin en onzin ter plaatse leidden alleen maar tot grote chaos tussen deelnemers en leiders. Dat er nota bene bij sommige vragen een levende, schitterend uitgedoste joker in de persoon van Drs C. werd ingezet die wel erg makkelijk met glaasjes wit was om te kopen. Natuurlijk werd er ook serieus gevogeld en gezien de lijsten ook veel gezien maar dat wist u al.

Inmiddels heeft Rien Sluijs er ook al 15 jaar organiseren opzitten en gaat het waddenfeest onder de wisselende leiding van enkele medici onverminderd door.

Nog heel veel fijne waddenexcursies toegewenst!